

"Pivo je bilo bolje", reče on najzad. "I jeftinije! Kad sam ja bio mlad, pivo je koštalo mi smo govorili 'pivčuga' - čet'ri penija pinta. Još pre rata, naravno."

"Koji je to rat bio?" upita Winston.

"Svi ratovi", rasejano odgovori starac. On podiže čašu; ramena mu se ponovo ispraviše. "E pa, živeli; u vaše zdravlje!"

Oštra jabučica na mršavom grlu odskoči, spusti se zaprepašćujućom brzinom i piva nestade. Winston ode do šanka i vrati se sa još dve politrice. Starac je, reklo bi se, bio zaboravio svoju predrasudu protiv celog litra.

"Vi ste mnogo stariji od mene", reče Winston. "Po svemu sudeći bili ste odrastao čovek još pre nego što sam se ja rodio. Vi još pamтите kako je bilo u starim vremenima, pre Revolucije. Ljudi mojih godina, u stvari, ne znaju ništa o tom dobu. Mi o tome možemo samo čitati u knjigama, a ono što u njima piše može i ne biti istina. Zato bi voleo da čujem šta vi mislite. U udžbenicima istorije piše da je život pre Revolucije bio potpuno različit od današnjeg, da je tada postojala stravična tiranija, nepravda, siromaštvo - gore nego što i zamisliti možemo. Ovde u Londonu masa sveta nije celog života imala dovoljno za jelo.

Polovina njih nije imala ni obuču. Radili su dvanaest sati dnevno, napustili školu sa devet godina, spavali po desetero u jednoj sobi. A u isto vreme postojala je jedna šačica ljudi, svega nekoliko hiljada - kapitalisti, tako su se zvali - koji su bili bogati i moćni. Oni su posedovali sve što se moglo posedovati. Živeli su u velikim raskošnim kućama sa trideset slugu, vozili su se automobilima i kočijama sa četiri konja, pili su šampanjac, nosili cilindre..." Starac na jednom sinu.

"Cilindre! Baš čudno što i' pomenuste. A mislio sam koliko juče na cilindre, ni sam ne znam zašto. Baš sam mislio: majku mu, evo već ko zna kol'ko godina kako nisam vid'o cilinder. Nestali dibiduz. Poslednji put sam nosio cilinder kad mi je umrla svastika. A to vam je bilo, to vam je bilo - ne umem tačno da vam kažem, al' biće dobri' pedeset godina. Naravno, da se razumemo, nije bio moj, bio sam ga uz'o pod kiriju."

"Cilindri nisu toliko važni" strpljivo će Winston. "U pitanju je ovo: ti kapitalisti - oni i još nekoliko advokata, sveštenika i sličnih koji su živeli na njihov račun - bili su gospodari svega. Sve što je postojalo, postojalo je za njih. A vi - obični ljudi, radnici - vi ste bili njihovi robovi. S vama su mogli raditi šta su hteli. Mogli su vas otpremiti u Kanadu kao stoku. Mogli su spavati s vašim ćerkama ako im se prohtelo. Mogli su narediti da budete bičevani jednom spravom koja se zvala mačka sa devet repova. Morali ste da im skidate kapu. Svakog kapitalistu pratila je čitava gomila lakeja koji su..."

Starac ponovo sinu.

"Lakeji!" reče on. "E vala tu reč nisam čuo već boktepita otkad. Lakeji! Sad ste me baš podsetili na mlade dane. Ja sam nekad - u, bestraga odavno -iš'o nedeljom u Hajd park da slušam one ljude što su držali govore. Vojska spasa, katolici, jevreji, Indusi - ko sve tu nije drž'o govore. E, tu je bio jedan - sad već ne bi' umeo da kažem kako se zvao, al' taj ne da je govorio! Kako je taj šibao 'Lakeji!', tako je govorio. 'Lakeji buržoazije! Isto i 'hijene' - jeste, baš tako: hijene. Naravno, da se razumemo, to je on o laburistima."

Winston je osećao da se ne razumeju.

"Evo šta sam ja, u stvari, hteo da znam", reče on. "smatrate li da ste danas slobodniji nego u ono vreme? Da li se prema vama bolje postupa? U stara vremena, ti bogataši, ljudi sa vrha..."

"Gornji dom", reče starac zadubljen u uspomene.

"Dobro, Gornji dom, ako hoćete. Samo hoću da vas pitam ovo: da li su ti ljudi mogli da se prema vama ponašaju kao prema nižima, samo zato što ste vi bili siromašni a oni bogati? Na